

РЕШЕНИЕ

№ 5859

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12119** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. С., гражданин на Б., [дата на раждане] , притежаващ паспорт № BW0506862, издаден 23.06.2018 г. от Паспортна служба Д., валиден до 22.06.2023 г., подадена чрез адв. И. И., срещу Отказ за издаване на виза тип "С", издаден на 26.09.2019 г. от Първи секретар в посолството на Република България в Д., И..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Претендират се разноски. В с.з. жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на жалбоподателя на 24.09.2020 г. е депозирана молба със становище по хода на делото, с която от Съда се иска да отмени оспорения административен акт, претендират се разноски, съгласно приложен към същата списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – Първи секретар в Посолството на Република България в Д., И., не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Р. С. е подал Заявление за издаване на виза по чл.9а, ал.2, т.3 ЗЧРБ. Заявлението е депозирано на 11.09.2019 г., като с него е изискано издаване на Виза тип "С" за частно посещение в Република България, за срок от 15 дни, с посочено, че разходите за пътуване и издръжка по време на престоя са за сметка на канещото молителя лице.

Към момента на подаване на заявлението на чужденеца са приложени: Договор за наем на недвижим имот с нотариална заверка на подписите; Покана – декларация за частно посещение на чужденеца в Република България от името на Н. И. Г. (чичо на молителя) с нотариална заверка на подписите; Адвокатско пълномощно; Банкова референция изх.№ 129/02.08.2019 г. на банка ДСК; Паспорт на молителя, включително заверен превод на български език на същия, с нотариална заверка на подписите; Акт за раждане на Р. С., в заверен нотариално превод на български език на същия; британски паспорт на Н. И. Г. (чичо на молителя) в превод; Карта за продължително/постоянно пребиваване №[ЕИК], издадена на 02.08.2019 г. от МВР на Н. И. Г.; Смъртен акт на родителите на Н. И. Г. и в заверен нотариално превод на български език; Удостоверение за раждане на Н. И. Г. в заверен нотариално превод на български език; документи, удостоверяващи осъществени от Р. С. полети до С. в превод на български език; Отвъдокеанска медицинска застраховка за служебно и лично пътуване в заверен превод на български език (л.9-49, л.86-114).

По молбата е постановен Отказ за издаване на виза на основание чл.10, ал.1, т.17 във вр.с т.24 ЗЧРБ, като са изложени мотиви, че заявената цел за пътуване е неубедително доказана, прието е, че се касае за миграционен риск. Посочено е още, че при извършената проверка по подаденото заявление е установено, че гражданинът на Република България не пребива реално на територията на Република България.

В хода на съдебното производство са приети следните доказателства:

1. Представени от жалбоподателя: препис от Решение № 2059 от 15.04.2020 г., постановено по адм. дело № 13206/2019 г. по описа на АССГ (л.74); с молба от 20.01.2020 г. превод на документи (л.85);
2. Представени от ответника: с молба от 20.01.2020 г. Заповед № О-3728/18.07.2019 г. на Министерство на външните работи (л.82);
3. Представени от ГД "Гранична полиция" при МВР: Писмо изх.№ 328200-10149/18.06.2020 г. относно справка за пътувания на Н. И. Г., чичо на молителя и канещо лице (л.115-116, л.124-125);
4. Представени от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) – относно извършена съгласувателна процедура по отношение на депозираното заявление за издаване на виза, в хода на която е установено, че Р. С., гражданин на Б. не представлява заплахата за националната сигурност на Република България (л.122, л.134, л.136).

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 26.09.2019 г. Жалбата е депозирана до съда на 08.10.2019 г., съгласно Приложение № 7 към чл.38, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съдът намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "С" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 36/24.06.2019 г. за назначаване на Е. А. М., първи секретар и консул и ротацията на дългосрочно командирован дипломатически служител – Първи секретар в Посолството на Република България в Д., издадена от Посланик Е. Д. (л.51); Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. /л.106-108/, изд. на основание чл.34, ал.1 и ал.2 НУРИВОВР и чл.5, ал.3 от Устройствения правилник на Министерството на външните работи вр.с чл.25, ал.1, 2 и 4 от Закона за администрацията и Заповед № О-3728/18.07.2019 г. за ползване на законоустановен платен отпуск от Е. А. М. за периода от 20.09.2019 г. до 04.11.2019 г.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

При тези обстоятелства Съдът намира, че изискването за компетентност не е нарушено. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина, могат да вземат решения за издаване, респ. за отказ за издаване на виза.

Съдът обаче намира, че оспореният административен акт е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено законово в чл.59, ал.2 АПК. Част от задължителното съдържание на административния акт са фактическите и правните основания за издаването му. Това в случая е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма по аргумент на чл. 59, ал. 2 от АПК. Мотивите имат основна цел да разкрият волята на административния орган, респективно и обстоятелствата, които са обосновали постановяване на акт с определено съдържание. Мотивите имат за цел да подпомогнат жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, респективно съда при извършване проверката при надлежно сезиране от страна на заинтересованото лице.

Основанията за отказ за издаване на виза, са регламентирани в чл.10 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/ изпращане на заинтересуваното лице.

Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление

молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Отказът е постановен на основание чл.10, т.17 и т.24 ЗЧРБ, без да са посочени фактически основания. В акта е налице бланкетно изречение, в което се сочи, че "заявената цел на пътуване е неубедително доказана. Миграционен иск. Проверката е установила, че гражданинът на Великобритания реално не пребивава в Република България." Съдът намира, че е налице словесно посочване на нормата на чл.10, т.17 ЗЧРБ, като не е ясно защо и въз основа на какви доказателства административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал убедително заявената цел на пътуване. Дори не е посочено кой е гражданинът на Великобритания, който реално не пребивава на територията на Република България, но дори и да се приеме, че с оглед останалите по преписката документи се касае за канещото жалбоподателя лице, в тази връзка не са изложени конкретни доводи/мотиви въз основа на какви доказателства е направен този извод.

По отношение на второто посочено основание за издаване на отказа - чл.10, т.24 ЗЧРБ, Съдът счита за неправилен и този извод на административния орган. Съгласно посочената правна норма отказ се издава, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. В конкретния случай, настоящият съдебен състав намира и този извод на административния орган за немотивиран е неподкрепен със съответните доказателства. Такива мотиви от страна на административния орган са изложени едва с представената по делото писмена защита на процесуалния му представител, където се излагат твърдения, че поканата-декларация е незаконосъобразно изготвена от пълномощник на канещото лице, както и че адресът на пребиваване е "познат" по повод други заявления за издаване на визи. Посочване на съображения за издаване на административния акт едва в хода на неговото оспорване по съдебен ред, Съдът намира за недопустимо, доколкото становището на процесуалния представител не представлява част от административната преписка, с което молителят да се запознае, за да организира адекватно защитата си. Отделно от това и не без значение е обстоятелството, че едва в хода на съдебното производство, чрез отправено изрично искане до Дирекция "Миграция" е предоставена справка относно влизанията и излизанията в/от Република България на Н. И. Г., в качеството му на канещо жалбоподателя лице. Такъв документ не е приложен към административната преписка. Аналогично е положението и с представената от ДАНС информация, че апликантът след извършена справка в информационната система на агенцията не представлява заплаха за националната сигурност на Република България.

В своята съвкупност това води до извод, че оспореният административен акт е издаден при липса на мотиви.

Изложените възражения за нарушение на материалния закон Съдът намира за основателни.

Както се посочи по-горе, разпоредбите на чл.10, т.17 и т.24 ЗЧРБ въвеждат изискване да бъде доказана целта на пътуване от страна на лицето, което кандидатства за издаване на виза. Това доказване следва да бъде достоверно. Съгласно текста на цитираните норми, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на планирания престой. В тази

връзка следва да се съобрази обстоятелството, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е и правото на компетентния да се произнесе по искането за издаване на виза административен орган, да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. За доказване целта на пътуването, жалбоподателят е представил многобройни доказателства още в хода на самата административна процедура: декларация за частно посещение на чужденец в Република България от името на Н. И. Г. (чичо на молителя) с нотариална заверка на подписите; Адвокатско пълномощно; Банкова референция с изх. № 129 от 02.08.2019 г., издадена от банка ДСК; Паспорт на молителя, включително заверен превод на български език на същия, с нотариална заверка на подписите; Акт за раждане на Р. С., в заверен нотариално превод на български език на същия; британски паспорт на Н. И. Г. (чичо на молителя) в превод; Карта за продължително/постоянно пребиваване №[ЕИК], издадена на 02.08.2019 г. от МВР на Н. И. Г.; Смъртен акт на родителите на Н. И. Г. и в заверен нотариално превод на български език; Удостоверение за раждане на Н. И. Г. в заверен нотариално превод на български език; документи, удостоверяващи осъществени от Р. С. полети до С. в превод на български език; Отвъдокеанска медицинска застраховка за служебно и лично пътуване в заверен превод на български език (л.9-49, л.86-114).

Разгледани и преценени в своята съвкупност, всички тези доказателства водят до извода и доказват, че целта на пътуването на Р. С. до Република България е посещение на роднини.

За доказано, с оглед представената декларация за адрес, копие на документ за продължително пребиваване на чичото на жалбоподателя, и останалите посочени по-горе доказателства и предвид липсата на други, които да ги опровергават, следва да се приеме и обстоятелството, че е осигурена жилищна площ за Р. С., в апартамент в [населено място],[жк], бл.305. Последното има отношение към доказване условията на пребиваване от страна на заявителя, което също е обстоятелство, което има значение за правилното прилагане на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Колкото до представената в хода на съдебното производство справка от МВР-Гранична Полиция, съдът констатира, че в същата са изброени дати, на които гражданинът на ЕС Н. И. Г. е влизал и излизал в България. Както правилно е посочено в нея обаче, гражданите на ЕС, упражнили правото си на свободно придвижване в съюза, не подлежат на задължителна проверка в системата на МВР, поради което в системата на МВР не се съдържат данни за всички техни пътувания. Ето защо Съдът намира извода на административният орган въз основа на подобна справка, че канещият не пребивава реално в България, за необоснован.

Както се посочи по-горе, от постъпилата справка от ДАНС (л.122, 134, 136) се установява, че не са налице данни жалбоподателят да представлява заплаха за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Така установеното води до извода, че от страна на административния орган не са предприети действия, свързани с изискване от апликанта да се представят убедителни доказателства свързани с целта на неговото пътуване. Не са посочени и други фактически основания за издаване на оспорения отказ за издаване на виза. Това води до извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма. В случая е следвало да се установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя, съответно в случай, че това не е доказано – едва тогава да се

приложи диспозицията на правната норма, като бъде издаден отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. Административният орган е следвало да посочи конкретни мотиви за отказ и във връзка с въведеното основание чл.10, т.24 ЗЧРБ, че виза за краткосрочно пребиваване се отказва, когато са налице основателни съмнения относно автентичността и съдържанието на приложените документи и надежността на направените от чужденеца изявления за намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

С оглед на гореизложеното, Съдът намира издадения отказ за незаконосъобразен и като такъв същият следва да бъде отменен, а жалбата като основателна уважена.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията на престой на жалбоподателя в България, и да прецени отговарят ли на законовите изисквания. Също така следва да анализира представените по делото писмени доказателства, доказващи целта на пътуването, като съобрази, че с оглед на това, че първоначално посоченият от жалбоподателя период на пребиваване е изтекъл, произнасянето по заявлението за издаване на виза следва да е занапред.

При този изход на спора, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК вр. чл.144 АПК, с приложени към него Договор за правна защита (с превод на български език), фактура за получено плащане, банково платежно; и квитанция за внесена държавна такса, в размер общо на 402 лв. (392 лв. за адвокатско възнаграждение и 10 лв. за държавна такса).

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл.второ във вр.с чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. С., гражданин на Б., Отказ за издаване на виза тип "С", издаден на 26.09.2019 г. от Първи секретар в посолството на Република България в Д., И..

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба при Посолството на България в Д., И., чрез дирекция "Консулски отношения" в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Р. С., гражданин на Б., направените съдебни разноски в размер на 402 лв. (четирисотин и два лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: